

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **JUDr. Z. V.**, zastoupeného Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/P, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2006, č. j. OSZ - 4 - 5/SE - Dv - 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2007, č. j. 12 Ca 49/2006 - 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce, Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, **se** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá výše označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OSZ - 4 - 5/SE - Dv - 2006 ze dne 23. 2. 2006 a dalším, v žalobě specifikovaným rozhodnutím a úkonům žalovaného, která stěžovatel označil za podkladová.

Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí (§ 103 odst. 1 písm. a/ zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), z důvodu tvrzené vady řízení podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

a z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel předně tvrdil, že byl ve služebním poměru „podroben“ nerovnému zacházení z hlediska odměny za práci a ponižujícímu a pokořujícímu jednání pro uplatňování svých práv. Dále podal přehled soudních řízení a rozhodnutí ve věcech některých rozhodnutí, která napadl žalobou ze dne 3. 3. 2005, a konstatoval, že neměl k ochraně svých ústavně zaručených základních práv a svobod v rozporu s čl. 36 Listiny základních práv a svobod zajištěno právo na spravedlivé řízení, v ochraně tohoto práva byl v rozporu s čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod diskriminován z důvodů svého profesního postavení a pro uplatňování svého ústavně zaručeného práva na spravedlivou odměnu za práci podle čl. 28 Listiny základních práv a svobod mu byla v rozporu s čl. 3 odst. 3 Listiny způsobena újma na právech. Stěžovatel uvedl, že nezákonnost rozhodování Městského soudu v Praze je potvrzena rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ans 3/2006 - 129 ze dne 19. 7. 2007, který se týkal nečinnosti Ministerstva vnitra ve věci návrhu stěžovatele na určení neplatnosti právních úkonů.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítl, že ve věcech služebního poměru se použije speciální zákon č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky *(pozn.:s účinností od 1. 1. 2007 nahrazen zákonem č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů)*, který upravuje náležitosti rozhodnutí v ustanovení § 124. Toto ustanovení zakotvuje dle názoru stěžovatele jako „obligatorní povinnost písemného vyhotovení“ uvedení hodnosti služebního funkcionáře, který rozhodnutí vydal. Z důvodu ustanovení § 1, § 2, hlavy druhé a hlavy deváté zákona č. 186/1992 Sb. může být dle stěžovatele služebním funkcionářem pouze policista, který je ve služebním poměru k Policii České republiky, a nikoliv civilní zaměstnanec.

Závěrem své kasační stížnosti stěžovatel namítl, že Městský soud v Praze se odmítl zabývat rozhodnutími a úkony správního orgánu, která stěžovatel označil za podkladová a která dle jeho názoru tvoří „uzavřený řetězec subsumovaných aktů“, a to z důvodu, aby nemohlo dojít k nápravě újmy na majetkovém právu stěžovatele.

Z obsahu správního a soudního spisu zjistil Nejvyšší správní soudu následující skutečnosti rozhodné pro řízení o kasační stížnosti:

Rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 1. 1. 2006, č. j. OSZ - 60856/2006, byl stěžovateli s odkazem na ustanovení § 119 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. zvýšen příspěvek za službu z částky 7585 Kč měsíčně o 4 %, tj. o částku 304 Kč měsíčně na částku 7889 Kč měsíčně.

Proti výše uvedenému rozhodnutí podal stěžovatel odvolání a zároveň požádal o obnovu řízení ve věci rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru sociálního zabezpečení, ze dne 11. 7. 2000, č. j. OSZ - 60856/VD - Sp - 2000, o přiznání příspěvku za službu od 1. 1. 2000, které mělo být dle stěžovatele podkladem pro vydání rozhodnutí napadeného odvoláním. Dále podal stěžovatel návrh na určení nicotnosti v odvolání specifikovaných aktů správních orgánů, která měla být dle názoru stěžovatele tzv. subsumovanými akty ve vztahu k rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru sociálního zabezpečení, ze dne 11. 7. 2000, č. j. OSZ - 60856/VD - Sp - 2000.

Odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím náměstka ministra vnitra ze dne 23. 2. 2006, č. j. OSZ - 4 - 5 /SE - Dv - 2006. V odůvodnění rozhodnutí bylo uvedeno, že o zvýšení příspěvku za službu bylo rozhodnuto na základě nařízení vlády č. 415/2005 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2006, kterým se zvýšila procentní výměra důchodových dávek přiznaných před 1. 1. 2006 o 4 %. Dále žalovaný ve svém rozhodnutí poukázal na skutečnost, že podle ustanovení § 119 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. se přiznaný příspěvek za službu zvyšuje ve stejných termínech a stejným způsobem jako procentní výměra částečného invalidního důchodu. Dále bylo v odůvodnění uvedeno, že ředitel odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra je služebním funkcionářem, jemuž ministr vnitra v souladu s ustanovením § 2 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. stanovil rozsah jednání a rozhodování ve věcech služebního poměru. Závěrem bylo v rozhodnutí konstatováno, že předmětem odvolacího řízení nemůže být návrh na obnovu řízení o přiznání příspěvku za službu, které skončilo v roce 2000, neboť v odvolacím řízení nemůže být posuzována případná neplatnost právních aktů správních orgánů v pravomocně skončených řízeních nesouvisejících s rozhodováním o zvýšení příspěvku za službu od 1. 1. 2006, jestliže navíc podkladem pro vydání rozhodnutí napadeného odvoláním byl pouze údaj o výši příspěvku za službu vypláceného k 31. 12. 2005.

Dne 6. 3. 2006 podal stěžovatel žalobu proti následujícím rozhodnutím a žádal Městský soud v Praze, aby vyslovil jejich nicotnost:

1. rozhodnutí odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 1. 1. 2006, č. j. OSZ - 60856/2006 (zvýšení příspěvku za službu od 1. 1. 2006),
2. rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OSZ - 19 - 150/OM - Šp - 2005 ze dne 20. 12. 2005
3. rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra č. j. OSZ - 60856 - 17/OM - 2005 ze dne 21. 11. 2005
4. rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 17. 12. 2004, č. j. OSZ - 60856/2004 (zvýšení příspěvku za službu od 1. 1. 2005)
5. rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OSZ - 6 - 5/Se - Dv - 2004 ze dne 18. 2. 2004 (zamítnutí odvolání proti rozhodnutí ze dne 16. 12. 2003, č. j. OSZ - 60856/2003)
6. rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru sociálního zabezpečení, ze dne 16. 12. 2003, č. j. OSZ - 60856/2003 (zvýšení příspěvku za službu od 1. 1. 2004)
7. rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru sociálního zabezpečení ze dne 8. 9. 2000, č. j. OSZ - 51 - 34/SD - Mu - 2000 (zamítnutí odvolání proti rozhodnutí ze dne 11. 7. 2000, č. j. OSZ - 60856/VD - Sp - 2000)
8. rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru sociálního zabezpečení, ze dne 11. 7. 2000, č. j. OSZ - 60856/VD - Sp - 2000 (přiznání příspěvku za službu od 1. 1. 2000),
9. rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Správy Středočeského kraje, ve věci služebního poměru č. 738/99 ze dne 15. 12. 1999 (zamítnutí odvolání proti rozhodnutí č. 192/99 ze dne 26. 10. 1999)
10. oznámení ředitele Policie České republiky, Okresního ředitelství Praha - západ, ve věci služebního poměru č. 217/1999 ze dne 10. 12. 1999 (oznámení o ukončení služebního poměru)

11. rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Okresního ředitelství Praha – západ, ve věci služebního poměru č. 192/99 ze dne 26. 10. 1999 (propuštění ze služebnímu poměru)
12. rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Správy Středočeského kraje, ve věci služebního poměru č. 601/99 ze dne 20. 10. 1999 (zamítnutí odvolání proti služebnímu hodnocení schválenému dne 23. 8. 1999)
13. služební hodnocení schválené dne 23. 8. 1999
14. rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Správy Středočeského kraje, ve věci služebního poměru č. 778/96 ze dne 12. 4. 1996 (zamítnutí odvolání proti rozhodnutí č. 9/96 ze dne 13. 2. 1996)
15. rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Okresního ředitelství Praha - západ ve věci služebního poměru č. 9/96 ze dne 13. 2. 1996 (odvolání ze stávající funkce a ustanovení do nové funkce)
16. rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Správy Středočeského kraje, ve věci služebního poměru č. 2/95 ze dne 5. 1. 1995 (zamítnutí odvolání proti služebnímu hodnocení schválenému dne 14. 11. 1994)
17. služební hodnocení schválené dne 14. 11. 1994
18. průběžné hodnocení za I. pololetí 1994
19. zápis o pohovoru č. j. OŘP - 1042/01 - 93 ze dne 15. 11. 1993

Stěžovatel v žalobě mimo jiné namítl, že náměstek ministra vnitra, který vydal rozhodnutí žalovaného č. OSZ - 4 - 5/SE - Dv - 2006 ze dne 23. 2. 2006, nebyl služebním funkcionářem, neboť nebyl příslušníkem Policie České republiky. Stěžovatel v žalobě tvrdil, že uvedené rozhodnutí je z tohoto důvodu neplatné, neboť jej učinila osoba, která k takovému úkonu nebyla zmocněna. Dále stěžovatel namítl, že právní úkon (rozhodnutí) byl učiněn vůči stěžovateli, ačkoliv tento nemohl být s ohledem na ustanovení § 122 zákona č. 186/1992 Sb. účastníkem řízení. Dále stěžovatel namítl, že správní orgán se v rozporu s ustanovením § 130 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb. nezabýval hodnocením důkazů. Z těchto skutečností stěžovatel v žalobě dovodil, že se jedná o nicotný právní úkon. Podobné výtky směřoval stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného č. j. OSZ - 60856/VD - Sp - 2000 ze dne 11. 7. 2000.

Stěžovatel v žalobě požádal soud, aby vyslovil nicotnost jak rozhodnutí žalovaného č. j. OSZ - 4 - 5/SE - Dv - 2006 ze dne 23. 2. 2006, tak i dalších rozhodnutí a úkonů uvedených v žalobě pod body 2 - 20, které byly dle stěžovatele podkladovými rozhodnutími ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. k napadenému rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel navrhl, aby soud popřípadě přerušil řízení a předložil návrh Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky, dospěje-li k závěru, že zákon, který má být použit, je v rozporu s ústavním zákonem.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že vydáním rozhodnutí ze dne 1. 1. 2006, č. OSZ - 60856/2006, orgán prvního stupně pouze řádným způsobem splnil zákonnou povinnost rozhodnout o zvýšení příspěvku za službu podle ustanovení § 119 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. Žalovaný dále namítl, že vyslovení nicotnosti správních rozhodnutí platná právní úprava neumožňuje. Žalovaný proto z výše uvedených důvodů navrhl zamítnutí žaloby.

Napadeným rozhodnutím Městský soud v Praze žalobu zamítl. Soud nejprve konstatoval stav soudních řízení ve věcech jednotlivých napadených aktů správních orgánů pod čísly 3 - 20 žaloby (přičemž jedno rozhodnutí bylo ve výčtu uvedeno dvakrát). V odůvodnění svého rozhodnutí Městský soud v Praze dále uvedl, že ředitel odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra byl oprávněn z titulu své funkce jako služební funkcionář rozhodnout o zvýšení příspěvku za službu dle ustanovení § 119 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. Dle Městského soudu v Praze sice ředitel odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra nebyl policistou, byl však funkcionářem ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. a jeho rozhodnutí zavazovala Ministerstvo vnitra. Stejně tak náměstek ministra vnitra byl dle odůvodnění napadeného rozhodnutí služebním funkcionářem podle ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. v rozsahu oprávnění stanoveného ministrem vnitra, a to i přesto, že nebyl policistou. Městský soud tedy neshledal nicotnost rozhodnutí orgánu prvního stupně (rozhodnutí č. j. OSZ - 60856/2006) ani orgánu druhého stupně (rozhodnutí č. j. OSZ - 4 - 5/SE - Dv - 2006).

Městský soud v Praze dále v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že rozhodnutí uvedená v žalobě pod čísly 2 - 20 nemohou být považována za tzv. podkladová rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. Za podkladové rozhodnutí může být dle Městského soudu v Praze považováno pouze takové rozhodnutí, které je vyloučené z přezkumu a má charakter předběžné povahy. Rozhodnutí označená stěžovatelem však dle Městského soudu v Praze byla nebo jsou předmětem soudních řízení. Dále Městský soud v Praze v napadeném rozhodnutí zkoumal, zda mají uvedená rozhodnutí vztah k rozhodnutí správního orgánu, který rozhodl v posledním stupni, t. j. k rozhodnutí žalovaného č. j. OSZ - 4 - 5/SE - Dv - 2006. Dospěl k závěru, že posledně jmenované rozhodnutí, kterému předcházelo rozhodnutí orgánu prvního stupně (č. j. OSZ - 60856/2006), nebylo rozhodnutím o přiznání dávky, nýbrž rozhodnutím o valorizaci již přiznané dávky, a nelze tedy hovořit o nicotnosti či nezákonnosti těchto rozhodnutí. S ohledem na charakter těchto dvou rozhodnutí dospěl Městský soud v Praze k závěru, že rozhodnutí označená v žalobě čísly 2 - 20 nejsou podkladovými rozhodnutími ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s., neboť správní orgán prvního ani druhého stupně nerozhodoval o samostatných nárocích stěžovatele, nýbrž pouze na základě vydaného obecného právního předpisu – nařízení vlády č. 415/2005 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2006.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost podal včas a uplatňuje v ní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze v mezích kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda rozhodnutí uvedená v žalobě pod body 2 - 20 lze považovat za podkladová rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. a zda měl soud v řízení o žalobě přezkoumat jejich zákonnost společně s napadeným prvostupňovým a druhostupňovým rozhodnutím.

První podmínkou pro závěr, že úkon správního orgánu lze považovat za podkladové rozhodnutí, je jeho závaznost pro přezkoumávané (tzv. finální) rozhodnutí správního orgánu. Správní orgán prvého stupně (ředitel odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra) rozhodl podle ustanovení § 119 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., o zvýšení přiznaného příspěvku za službu. Dle citovaného ustanovení se přiznaný příspěvek za službu zvyšuje ve stejných termínech a stejným způsobem jako procentní výměra částečného invalidního důchodu. Částečný invalidní důchod je jedním z důchodů, který je poskytován z důchodového pojištění (§ 4 odst. 1 písm. c/ zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění) a platí pro něj pravidla pro zvyšování důchodů dle hlavy sedmé zákona č. 155/1995 Sb. Dle ustanovení § 67 odst. 10 citovaného zákona stanoví vláda zvýšení důchodů nařízením. V posuzovaném případě bylo tímto předpisem nařízení vlády č. 415/2005 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2006, dle něhož se s účinností od 1. 1. 2006 zvyšovala procentní výměra důchodu o 4 % procentní výměry důchodu, která náležela ke dni, od něhož se procentní výměra zvyšovala (§ 1 citovaného nařízení vlády). Jestliže se tedy s ohledem na ustanovení § 119 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. zvyšoval příspěvek za službu ve stejném termínu a stejným způsobem jako procentní výměra částečného invalidního důchodu, vyplývá z výše uvedeného, že správní orgán při rozhodování o zvýšení příspěvku za službu mohl vycházet jedině z částky, která stěžovateli náležela ke dni, od něhož se procentní výměra zvyšovala, tj. k 31. 12. 2005. Touto částkou byla výše příspěvku za službu, která stěžovateli náležela od 1. 1. 2005 na základě rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra č. j. OSZ - 60856/2004 ze dne 17. 12. 2004.

Druhou podmínkou pro závěr, že úkon správního orgánu lze považovat za podkladové rozhodnutí, je nemožnost napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Tuto podmínku však výše uvedená rozhodnutí nesplňují. Rozhodnutí o zvýšení příspěvku za službu není vyloučeno ze soudního přezkumu a stěžovatel je mohl po vyčerpání opravných prostředků napadnout žalobou ve správním soudnictví. Z toho vyplývá, že stěžovatelem označená rozhodnutí týkající se valorizace příspěvku za službu v předchozích obdobích nelze považovat za podkladová rozhodnutí ve vztahu k rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra č. j. OSZ - 60856/2006 ze dne 1. 1. 2006, resp. rozhodnutí náměstka ministra vnitra č. j. OSZ - 4 - 5/SE - Dv - 2006 ze dne 23. 2. 2006.

Nejvyšší správní soud se s poukazem na výše uvedené ztotožňuje s právním závěrem Městského soudu v Praze, že žádné z rozhodnutí uvedených v žalobě pod body 2 – 20 nelze považovat za podkladové rozhodnutí ve vztahu k rozhodnutím uvedeným pod body 1 a 2 žaloby.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval stěžovatelovou námitkou, že napadená rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra a náměstka ministra vnitra byla vydána osobami neoprávněnými, neboť ředitel orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ani náměstek ministra vnitra nebyli policisty ve služebním poměru k Policii ČR.

Podle ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. jedná a rozhoduje jménem policie ve věcech služebního poměru podle citovaného zákona ministr vnitra České

republiky a v rozsahu jím stanoveném další funkcionáři. Pro tyto osoby, pověřené ministrem vnitra jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru, zavedl zákon č. 186/1992 Sb. legislativní zkratku „služební funkcionář“. Jak se již ve věci stěžovatelovy žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OSZ - 51 - 34/SD - Mu - 2000 (zamítnutí odvolání proti rozhodnutí ze dne 11. 7. 2000, č. j. OSZ - 60856/VD - Sp - 2000, ve věci přiznání příspěvku za službu od 1. 1. 2000) vyjádřil Vrchní soud v Praze ve svém rozsudku č. j. 5 A 166/2000 - 75 ze dne 2. 7. 2002, služebním funkcionářem ve smyslu legislativní zkratky je i funkcionář, kterému podle organizačních předpisů ministr vnitra stanovil pravomoc rozhodovat ve věcech určitého druhu, upravených zákonem o služebním poměru. Institut příspěvku za službu je zvláštním druhem nároku po skončení služebního poměru, svou povahou nejbližším nárokům sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Rozhodování o dávkách důchodového pojištění spadá do náplně činnosti odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra i podle zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (§ 3 odst. 3 písm. d/ a § 110 a násl. citovaného zákona).

Nejvyšší správní soud dále podotýká, že podmínkou výkonu oprávnění rozhodovat jménem Policie České republiky ve věcech služebního poměru ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. není existence služebního poměru na straně služebního funkcionáře, jak se naopak domnívá stěžovatel. Zákon č. 186/1992 Sb. ve svém ustanovení § 1 stanoví, že předmětem jeho úpravy je služební poměr příslušníků Policie České republiky, a v ustanovení § 2 odst. 1 pak, že příslušníci Policie České republiky (dále jen „policista“) jsou ve služebním poměru k Policii České republiky (dále jen „policie“). Z uvedeného pouze vyplývá, že ve služebním poměru musí být (či v minulosti musela být) osoba, vůči které je uplatňován výkon pravomoci ministra vnitra či jím pověřeného služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru. S tímto závěrem souvisí i další námitka stěžovatele, že nemohl být účastníkem řízení, neboť v době rozhodování správního orgánu již nebyl policistou, tedy příslušníkem Policie České republiky. Tato stěžovatelova námitka však nemůže obstát ve světle ustanovení § 116 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., dle něhož náleží příspěvek na službu za podmínek dále uvedených v předmětném ustanovení policistovi, jehož služební poměr skončil uvolněním nebo propuštěním z některého z vyjmenovaných důvodů. Podmínkou přiznání příspěvku za službu je tedy skončení služebního poměru a tento peněžitý příspěvek se přiznává pouze osobám, které již ve služebním poměru nejsou. Nejvyšší správní soud na tomto místě poukazuje i na výše zmíněný rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 11. 2004, č. j. 3 Ans 2/2004 - 60, www.nssoud.cz, dle kterého je služebním funkcionářům svěřeno rozhodování ve věcech služebního poměru bez ohledu na to, zda služební poměr trvá. Oprávnění k rozhodování podle ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. se vztahuje na všechny případy, v nichž se z věcného hlediska jedná o otázky služebního poměru, bez ohledu na to, zda osoba, jíž se rozhodování týká, i nadále ve služebním poměru k policii zůstává či nikoliv.

Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje s právním názorem Městského soudu v Praze, že rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 1. 1. 2006, č. j. OSZ - 60856/2006, ani rozhodnutí náměstka ministra vnitra ze dne 23. 2. 2006,
č. j. OSZ - 4 - 5/SE - Dv - 2006 nejsou nicotnými rozhodnutími. Obě rozhodnutí byla vydána na základě zákona a v jeho mezích služebními funkcionáři, kteří měli příslušné

pravomoci taková rozhodnutí vydat. Na tom nic nemění obecně přijímaný závěr, že jde o delegované pravomoci, přičemž žalovaným orgánem je Ministerstvo vnitra.

Pokud jde o stěžovatelův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6 Ans 3/2006, dlužno konstatovat, že jde o odkaz zcela irelevantní, neboť předmětem posuzování v oné věci nebyl žádný ze sporných okruhů, které stěžovatel vymezil svou kasační stížností v tomto řízení.

Nejvyšší správní soud tak s ohledem na výše uvedené uzavírá, že v souzené věci neshledal stěžovatelem namítané důvody kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné jemu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto rozhodl tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Stěžovateli byla usnesením Městského soudu v Praze č. j. 12 Ca 49/2006 - 77 ze dne 18. 12. 2007 ustanovena zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Dagmar Dřímalová. Té by náležela ve smyslu ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů. Protože však ustanovená zástupkyně stěžovatele na výzvu soudu výslovně uvedla, že žádnou odměnu nepožaduje, a vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal, že by učinila ve věci nějaký úkon ve smyslu § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, odměnu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. listopadu 2008

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu